

Arrest

nr. 110 027 van 18 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DAMME loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Doganaj (gemeente Kaçanik) en u bezit zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit.

Van 1990 tot 2000 woonde u in Duitsland.

In 1996 ben u er getrouwd met R. S. met wie u een zoon hebt. Jullie zijn sinds 2004 officieel gescheiden.

In Doganaj woont u samen met D. K., met wie u twee kinderen hebt.

Ergens in het jaar 2005-2006 leenden u en uw vriend N. B. tijdelijk 4500 euro bij E. K. en Ar. K. U gaf jullie gemeenschappelijke wagen in onderpand. Indien u binnen de twee weken het geld zou teruggeven, dan zou u uw wagen terug krijgen. Twee à vier dagen na het verstrijken van de termijn had u het geld in handen. Toen u de 4500 euro aan E. K. wilde overhandigen, antwoordde hij dat u 1500 euro extra diende te betalen omdat de toegekende termijn overschreden was.

Omwille van dit probleem riep E. een familielid, Ar. K., bij de zaak. Ar. beval E. om meteen het geld terug te geven en u nam het geld terug aan.

U wilde echter uw wagen terug. U vermoedt dat zij 1500 euro meer vroegen omdat ze eigenlijk de wagen wilden behouden.

Vervolgens begon een krachtmeting tussen enerzijds u en uw vriend N. B. en anderzijds de tegenpartij. Er vielen woorden en beledigingen, waarbij jullie afgeperst werden.

Uiteindelijk ging u persoonlijk ongeveer één maand nadat u hen wilde terugbetalen naar de garage van E. en nam uw wagen terug.

Sindsdien waren er twee ontmoetingen met de tegenpartij, waar u en uw vriend N. samen aanwezig waren. Ze eisten nog steeds 6000 euro van jullie.

U had een stuk grond te koop en jullie kwamen overeen dat u het geld zou overhandigen wanneer u de grond had verkocht. U kreeg hiervoor drie maanden de tijd.

Bij de derde ontmoeting in het restaurant 'Parku', waar u alleen naartoe ging, waren niet alleen de K.'s maar tevens de hele groep van X. Z., de toenmalige burgemeester van Kaçanik, met name N. C., B. H., Ar. K., E. K., B. D., M. D. en nog enkele andere u onbekende personen, aanwezig. De spanningen liepen hoog op en ze gaven u nog 24 uur de tijd om de gevraagde som te overhandigen.

Thuisgekomen vertelde u alles aan uw vader.

Nog geen uur later kreeg u een eerste doodsb bedreiging van N., B. en X. per telefoon. Waar ze u ook zagen, zouden ze u vermoorden. U bewapende daarop uzelf.

Omwille van de bedreigingen ging u in 2007 naar Montenegro waar u vier maanden werkte in de houtsector.

In de nacht van 27 op 28 september 2007 werden N. B., U. B. en Su. B. vermoord. B. B. werd zwaar gewond en Sa. B. kon ontkomen. Deze moord was gericht op N. B. De andere personen waren toevallige passagiers van de auto die werd beschoten. N., Af. en Ag. D., Ar. K., B. H. en S. Q. werden gearresteerd.

De dag van de moord bevond u zich nog steeds in Montenegro.

Tien dagen na de gebeurtenis werd u hierover ingelicht door uw zus die in België woont. U besepte dat u tevens een doelwit was en dat de moordenaars van N. ook u wilden laten verdwijnen.

Meteen na de moord werd u geconvoceerd door het Parket van Prishtinë. U kon toen niet aanwezig zijn. U werd een tweede maal geconvoceerd en vervolgens ondervraagd door de speciale procureur R. M. van de Kosovo Special Prosecutors Office (SPRK). Toen u uw verklaringen aflegde, werd u door hem uitgelachen. U vermoedt dat er corruptie speelde en dat M. zaken wilde verbergen. Daarom beëindigde u meteen het gesprek en verloor u uw vertrouwen in het onderzoek.

Uiteindelijk werden N., Ag. en Af. vrijgelaten door gebrek aan bewijzen. B. H. en S. Q. werden veroordeeld voor de moord. U vermoedt echter dat B. en S. alleen medeplchtig zijn en dat N., Ag., Af. en Ar. de moord hebben uitgevoerd.

Sinds de geboorte van uw tweede zoon in 2009 had u opnieuw problemen met N. C., Af. D., E. en Ar. K. en P. E. U had in 2009-2010 vele ontmoetingen waarin ze u poogden te overtuigen om niet als getuige op te treden. Ze boden u geld aan. Uiteindelijk besloot Eulex (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) om de zaak te heropenen.

In het kader van het nieuwe onderzoek werd u opgeroepen als getuige in de zaak tegen N. C., Af. D. en Ag. D.

Tien dagen vooraleer u zou getuigen werd u persoonlijk bedreigd door N. C. Indien u verklaringen zou afleggen, zou uw zoon vermoord worden.

Door uw vertrouwen in Eulex besliste u uiteindelijk om alsnog uw getuigenis op 13 juli 2012 af te leggen. Nadien stelde Eulex u voor om een aanvraag tot getuigenbescherming in te dienen. U sloeg dit aanbod echter af omdat het mandaat van Eulex in 2014 afloopt en u vanaf dan zou moeten vertrouwen op de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Uw vertrouwen in de Kosovaarse autoriteiten was echter minimaal.

Na uw getuigenis woonde u niet meer thuis. U logeerde bij familie en vrienden.

Uiteindelijk vertrok u op 18 november 2012 uit Kosovo op illegale wijze. Tijdens uw reis verbleef u verschillende malen in huizen waar u soms een week lang verbleef. U ontmoette er vele andere illegale reizigers.

Uiteindelijk kwam u in december 2012 aan in België.

Uw reis duurde meer dan een maand.

In België woont u bij uw zus.

U hoorde via familieleden dat u nog bedreigingen krijgt. Zelfs in België kreeg u onrechtstreekse bedreigingen van X. Z.

Op 30 januari 2013 vroeg u uiteindelijk asiel aan in België.

Eind februari of begin maart 2013 vielen vier onbekende mannen bij u thuis in Kosovo binnen. Uw moeder en uw partner werden bedreigd. Ze zouden uit het huis worden gezet indien u uw getuigenis niet zou intrekken. De politie kwam ter plaatse en nam de verklaringen van uw moeder en uw partner op. Uw partner diende na deze gebeurtenis naar het ziekenhuis te gaan. Haar tweeling van wie ze zwanger was werd levenloos geboren. U vermoedt dat schrik de oorzaak was van de dood van uw tweeling.

U beschikt over uw Servische identiteitskaart uitgereikt op 7 april 2010, uw Kosovaarse identiteitskaart, uw Servisch paspoort afgegeven op 30 oktober 2010, de geboorteaktes van uw kinderen en familieleden, de originele oproepingsbrief d.d. 12 juni 2012 waaruit blijkt dat u op 13 juli 2012 werd opgeroepen als getuige in de zaak tegen N. C. e.a., een brief van uw advocaat in België d.d. 21 december 2012 gericht aan Eulex en het antwoord van Eulex d.d. 16 januari 2012 gericht aan uw advocaat waaruit blijkt dat u als getuige werd opgeroepen op 13 juli 2012 en dat de Kosovaarse wet bepaalt dat getuigen in een zaak geen bewijzen kunnen inkijken noch verkrijgen, twee krantenartikelen waarin uw naam voorkomt, een medisch attest waaruit blijkt dat uw partner van 4 maart 2013 tot 7 maart 2013 werd opgenomen in het ziekenhuis naar aanleiding van een miskraam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid aantasten.

Zo legde u in uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw Kosovaars paspoort.

U stelde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zowel een Kosovaars als een Servisch paspoort bezat.

Toen u werd gevraagd alle pagina's van beide paspoorten te faxen, maakte u geen enkel bezwaar, integendeel. U gaf aan dat u veel familie heeft en dat u er wel in zou slagen deze documenten te verkrijgen (CGVS I, p. 6-7).

U legde vervolgens enkel uw Servisch paspoort neer. U liet echter na om (een kopie van) uw Kosovaars paspoort te bezorgen.

Bij uw tweede gehoor werd u gevraagd waarom u uw Kosovaars paspoort niet neergelegd had. U repliceerde dat een vriend – uw smokkelaar – uw Kosovaars paspoort afgenomen had aangezien u nog geld aan hem verschuldigd was (CGVS II, p. 2).

Gezien u hierover bij uw eerste gehoor met geen woord gerept had, rijst het vermoeden dat u uw Kosovaars paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, mogelijk omdat er informatie (zoals uitreisstempels) in staat die niet meteen met uw verklaringen in overeenstemming te brengen is. Overigens is het uiterst bevreemdend dat u ruimschoots een maand nodig had om van Kosovo naar België te reizen (CGVS I, p. 5-6). Nochtans is de afstand tussen beide landen niet groot en ligt België slechts op ongeveer twee dagen rijden van Kosovo.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u pas een maand na uw aankomst in België een asielaanvraag indiende.

Als verklaring hiervoor zei u dat u zich zekerder wilde opstellen zodat er u niets zou overkomen in België. Daarom hebt u in eerste instantie een advocaat geraadpleegd om bewijzen te kunnen verkrijgen (CGVS II, p. 13-15).

Deze uitleg is geenszins afdoende om uw laattijdige aanvraag te verantwoorden, aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoorbereid Kosovo diende te ontvluchten. U kreeg uw oproepingsbrief al op 12 juni 2012 en na uw getuigenis op 13 juli 2012 bleef u nog tot eind november 2012, i.e. ongeveer vijf maanden, in Kosovo bij vrienden (CGVS I, p. 14-16).

Voorts beweerde u een doelwit te zijn van de daders die uw vriend N. B. in de nacht van 27 op 28 september 2007 hebben vermoord (CGVS I, p. 8; p. 13; CGVS II, p. 9). U stelde immers dat u in deze zaak betrokken bent, omdat u en N. hen nog geld schuldig waren.

Op het moment van de moord bevond u zich in Montenegro om er in de houtsector te werken en de bedreigingen in Kosovo te vermijden.

Het is dan ook erg opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u meende een potentieel doelwit te zijn en u meermaals verklaarde dat ze ook u wilden laten verdwijnen, in december 2007 toch naar Kosovo terugkeerde (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 6).

Daarnaast dient er te worden gewezen op een aantal opmerkelijke lacunes in uw kennis betreffende de juridische afhandeling van deze zaak waarin u een van de protagonisten zou zijn.

U stelde immers dat u zelf net als uw vermoorde vriend één van de voornaamste doelwitten was.

In dit opzicht is het bevreemdend dat u voor de eerste rechtszaak in het kader van de moord op N. niet eens werd opgeroepen en dat u zelfs niet eens op de hoogte bent wanneer dat proces is gevoerd.

Uw uitleg hiervoor, met name dat u zich bewust terzijde hebt gehouden omdat de procureur R. M. u heeft bedreigd – u hebt zich teruggetrokken omdat de procureur corrupt is en zelf bij de zaak betrokken is; mede hierdoor werd de zaak overigens heropend –, kan niet overtuigen, enerzijds omdat u geen enkele objectieve aanwijzing gaf ter staving van uw (blote) beschuldigingen aan het adres van M. – uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat een lokale procureur het onderzoek opnieuw heeft geopend en N. C., Af. D. en Ag. D. voor de rechtbank in beschuldiging heeft gesteld op basis van nieuwe elementen in het dossier; uit niets blijkt corruptie – en anderzijds omdat u beweerde dat u een cruciale rol in deze zaak speelde.

Er kan bijgevolg redelijkerwijs verwacht worden dat, zelfs al wenste u zich niet meer met het verloop van de juridische procedure te bemoeien, u hiervoor toch enige interesse opbracht.

Ook over de heropening van de juridische procedure door Eulex heeft u weinig informatie. Nochtans werd u opgeroepen om een getuigenverklaring af te leggen en zou u ook daadwerkelijk getuigd hebben. Zo wist u niet wie de procureur van de nieuwe rechtszaak was (CGVS I, p. 12-14 en CGVS II, p. 3-4; p. 15).

Intussen werd, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in deze (heropende) rechtszaak een vonnis geveld.

U was echter niet op de hoogte van de uitkomst van de rechtszaak waarin u getuigd zou hebben. Hoewel u beweerde dat uw zoon werd bedreigd met de dood door N. C. indien u zou getuigen en u omwille van uw getuigenis Kosovo diende te verlaten, wist u niet dat er reeds een vonnis werd geveld en dat de verdachten in de zaak waar u volgens uw verklaringen als getuige opgetreden had werden vrijgesproken (CGVS I, p. 7, p. 15; p. 19).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel u naar eigen zeggen een van de belangrijkste doelwitten in deze zaak was en hoewel u in deze zaak getuigd zou hebben, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat u over het verloop van beide rechtszaken slechts weinig relevante informatie verstreekte en dat u zelfs niet eens wist dat er in de laatste rechtszaak een vonnis geveld was, ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u één van de belangrijkste betrokkenen in deze zaak bent. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van het feit dat u één van de belangrijkste betrokkenen bent en omwille van uw getuigenis in deze zaak gevisieerd wordt, op de helling te staan.

Dat er niet meteen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die aan u en uw familieleden werden geuit, blijkt tevens uit volgende elementen.

Zo is het enigszins bevreemdend dat ondanks de bedreigingen die ten aanzien van uw zoon werden geuit u ervoor koos om hem in Kosovo achter te laten.

Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u dacht dat als u zou vertrekken uw familie vrijgesteld zou worden, houdt, gelet op de expliciete bedreigingen aan het adres van uw zoon – uw zoon zou vermoord worden indien u een getuigenverklaring aflegde –, geen steek (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 14).

Wat betreft het door u aangehaalde incident dat een tiental dagen voor uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsgevonden zou hebben, dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel overtuigend bewijs hebt neergelegd.

Nochtans beweerde u dat de politie verschillende onderzoeksdaden zou gesteld hebben en dat de hoofdverdachte voortvluchtig is.

Het feit dat uw echtgenote een miskraam kreeg en hiervoor in het ziekenhuis werd opgenomen, hetgeen u hebt gestaafd aan de hand van een medisch attest, is geenszins een afdoende bewijs voor het door u aangehaalde incident met vier onbekende belagers, aangezien in dit attest niets over de oorzaak van het miskraam verteld wordt.

Gezien dit incident zou gebeurd zijn in het kader van de bedreigingen aan uw adres naar aanleiding van uw getuigenis (CGVS II, p. 10), wordt tevens de geloofwaardigheid ondermijnd van de bedreigingen die u naar aanleiding van uw getuigenis ondervonden zou hebben.

Overigens kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel overtuigend bewijsstuk hebt afgeleverd waaruit blijkt dat u daadwerkelijk hebt getuigd.

Het door u neergelegde document van Eulex waaruit blijkt dat getuigen geen inzage hebben in het dossier geeft evenmin uitsluitel of u effectief als getuige opgetreden bent. Uit dit document blijkt louter dat u werd opgeroepen als getuige voor de rechtszaak tegen N. C. e.a.

Het geheel van bovenstaande bevindingen ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nooit persoonlijk klacht hebt neergelegd voor het feit dat u werd bedreigd.

Evenmin hebt u stappen ondernomen toen uw zoon werd bedreigd.

Uw verklaring hiervoor is dat de politie corrupt is en betrokken is bij de zaak (CGVS II, p. 8-9).

Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten.

Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat de politie naar aanleiding van de klacht van uw familie (een tiental dagen voor uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal) tegen de onbekende belagers wel degelijk heeft opgetreden. Er werd een proces-verbaal opgemaakt en de politie heeft verschillende onderzoeksdaden gesteld om de daders te achterhalen.

Hoewel er uiteindelijk (nog) geen personen werden gearresteerd, werd er wel een (hoofd)verdachte, die voortvluchtig is, geïdentificeerd (CGVS II, p. 10-13).

Voorts blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt.

Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk tegen de groep rond X. Z., die u bedreigde, optreedt. X. Z., inmiddels ex-burgemeester van Kaçanik en voortvluchtig, werd in een zaak los van uw problemen veroordeeld tot een celstraf van drie jaar.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in Kosovo voor u onvoldoende beschermingsmogelijkheden zijn, blijkt tevens uit uw verklaringen.

Eulex stelde u naar aanleiding van uw beweerde getuigenverklaring getuigenbescherming voor. Dit voorstel sloeg u af, omdat het mandaat van Eulex in 2014 afloopt (CGVS I, p. 16-17).

Deze uitleg voor uw weigering houdt geen steek.

Dat u de voorgestelde bescherming afsloeg ondanks de bedreigingen aan uw en uw zoons adres en ondanks dat u na uw getuigenverklaring nog ettelijke maanden in Kosovo verbleef, mist immers elke overtuigingskracht.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook geenszins een onwil van de kant van de nationale en internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo om u hulp of bescherming te bieden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Uw nationaliteit, uw identiteit en de identiteitsgegevens van uw familieleden worden in deze beslissing niet betwist.

Het feit dat u op 13 juli 2012 werd opgeroepen bij de rechtbank van Prishtinë als getuige in de zaak tegen N. C. e.a., wordt evenmin in twijfel getrokken.

Noch uit de door u neergelegde oproepingsbrief noch uit het antwoord van Eulex kan echter geconcludeerd worden dat u effectief als getuige bent opgetreden.

De twee krantenartikelen vernoemen uw naam maar geven geenszins uitsluitel over de door u aangehaalde problemen en doen zodoende geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het feit dat uw partner haar tweeling verloor en hiervoor van 4 maart tot 7 maart 2013 in het ziekenhuis werd opgenomen, wordt hier niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 mei 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker wijst op de inhoud van het voornoemde wets- en verdragsartikel en meent dat hij aan de elementen uit de definitie van “vluchteling” voldoet en aldus erkent dient te worden.

Betreffende het element “gegronde vrees voor vervolging”, stelt verzoeker dat hij gedurende twee verhoren op het Commissariaat-generaal zijn vrees voor de groep van X. Z. duidelijk heeft gemaakt.

Hij herhaalt vervolgens zijn afgelegde verklaringen en besluit dat niet kan worden betwist dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en aangetoond werd door voldoende objectieve omstandigheden.

Hij verwijst bij de uiteenzetting van zijn vrees voor vervolging immers naar het Eulex pressrelease van 7 februari en het pressrelease van 23 november 2012.

Betreffende het element “vervolgingsgronden” stelt verzoeker dat de bedreigingen, vervolgingen en de moord op N. B. gebeurden om politieke redenen.

Hij wijst er vervolgens op dat het conflict met E. K. en Ar. K. over meer dan 4500 euro ging, dat ze weigerden de terugbetaling van deze som te aanvaarden met de bedoeling verzoeker te kunnen afpersen en bedreigen en hem en N. B. zo onder controle hadden.

Aan het oorsprong van het conflict lag volgens verzoekers, een machtsstrijd en een politiek partijconflict.

Verzoeker licht toe dat zijn familie en die van N. B. immers sympathiserend lid zijn van de “Alliantie voor de Toekomst van Kosovo” (AAK), terwijl de familie K. en toenmalig burgemeester X. Z. behoren tot de “Democratische Partij van Kosovo” (PDK).

Verzoeker verklaart dat de AAK een grote aanhang kent in zijn dorp en dat van N. B. en dat hun grote families zo de machtspositie van het PDK bedreigden. De bedreigingen en afpersingen zouden enkel tot doel hebben aan te tonen welk groep en welke partij het voor het zeggen had in de streek en om verzoeker en N. B. te ontmoedigen of verhinderen om aan politiek te doen voor AAK.

Aangaande het element “zich buiten het land van nationaliteit bevinden”, stelt verzoeker dat hij zich sinds eind december 2012 in België bevindt en dat hij hier op 30 januari 2013 asiel aanvraag.

Betreffende het element “de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen invoeren”, wijst verzoeker in de eerste plaats op het feit dat hij weinig of geen vertrouwen heeft in de Kosovaarse autoriteiten en politie; hij stelt dat er corruptie heerst tot op hoogste politiek niveau, bij het gerecht en de politie.

Dat dit wantrouwen terecht is, blijkt volgens verzoeker uit de bijgevoegde Subject Related Briefing. Uit deze informatie blijkt volgens hem immers dat de Kosovaarse politie goed functioneert in haar aanpak van eenvoudige misdaden doch in de strijd tegen complexe misdaden vaak tekortschiet; dat het politiewerk soms wordt bemoeilijkt door politieke inmenging; dat de strijd tegen georganiseerde misdaad, vooral op het gebied van o.a. afpersing, al jaren slechts geringe vooruitgang boekt en ook het

succes van Eulex in dit verband bescheiden was; dat corruptie binnen het politiekorps eveneens een probleem blijft; dat ook corruptie binnen de rechterlijke macht een probleem blijft en dat het Kosovaarse getuigenbeschermingsstelsel nog in volle opbouw was, aangezien zowel wetgeving als het getuigenbeschermingsprogramma nog zwak zijn en niet functioneren in de mate dat de bevolking het nodige vertrouwen wordt ingeboezemd om als getuigen met de autoriteiten samen te werken tegen de georganiseerde misdaad.

Dat ook in zijn zaak sprake is van corruptie, blijkt volgens verzoeker uit de beslissing van Eulex om de zaak te heropenen met een andere procureur dan R. M., alsook uit de veroordeling van toenmalig burgemeester X. Z. tot drie jaar gevangenisstraf. Hoewel deze veroordeling over een andere zaak gaat, is het volgens verzoeker een "veelzeggend" teken.

Ten tweede stelt verzoeker dat het voor hem onmogelijk was om voor zijn problemen beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten of politiediensten omdat het conflict met de familie K. zich had uitgebreid tot de groep van voormalig burgemeester X. Z.. Verzoeker legt uit dat ook politieagenten tot deze groep behoorden, zoals B. H. en S. Q. die veroordeeld zijn voor de moord op N. B..

Ten derde herinnert hij eraan dat de oorsprong van de escalatie van het conflict, een partijconflict tussen de AAK en de PDK is en er ook een politieke inmenging in het politiekorps bestaat.

Ten laatste stelt verzoeker hierover dat de doorbraak voor zijn wantrouwen voor het Kosovaarse gerecht werd gevormd door de reactie van de procureur van de Special Prosecutors Office Kosovo, R. M., die hem belachelijk maakte en waarschuwde/bedreigde om zich niet in de nesten te werken.

Betreffende de bescherming door Eulex, verklaart verzoeker dat hij enkel besloot om te getuigen en de waarheid te vertellen, met gevaar voor zijn eigen leven en dat van zijn familie, enkel en alleen omdat Eulex zich met de zaak inliet. Verzoeker erkent dat Eulex hem getuigenbescherming aanbood voor zijn getuigenis op 12 juli 2012 maar voert aan onvoldoende vertrouwen te hebben gehad in dit getuigenbeschermingsprogramma ook wetende dat het mandaat van Eulex en bijgevolg ook de bescherming, beperkt was tot 2014.

Dat zijn wantrouwen terecht is, blijkt volgens verzoeker ook uit de voormelde Subject Related Briefing, welke stelt dat volgens Amnesty, Eulex er nog niet in geslaagd is om doeltreffende bescherming aan getuigen te bieden; dat Eulex op 23 mei 2012 aankondigde dat het zijn aanwezigheid vanaf 15 juni 2012 aanzienlijk zal verminderen en dat alles in de strategie van Eulex past om Kosovo in 2015 te verlaten.

Verzoeker besluit dat aangezien zijn asielrelaas gedetailleerd en consistent is, aangezien hij voldoet aan alle criteria van het Vluchtelingenverdrag en aangezien zijn vrees voor vervolging en wantrouwen in zowel de Kosovaarse als de Eulex-instanties bevestigd wordt door objectieve verslagen, van hem de hoedanigheid van vluchteling moet erkend worden.

In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van voornoemde wet, een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het "beginsel luidens welk elk administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven", een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker houdt voor dat de beslissing van de commissaris-generaal onvolledig en onjuist gemotiveerd is. Hij voert aan dat de argumenten betrekking hebben op de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas, zijn houding, de ongeloofwaardigheid aangaande de bedreigingen en de gegronde vrees en het niet inroepen van nationale of internationale hulp of bescherming, maar dat deze argumenten echter niet overtuigen.

Betreffende het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Kosovaars paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omwille van mogelijke tegenstrijdige informatie met zijn asielverhaal, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn tweede verhoor reeds verklaarde dat de smokkelaar in Macedonië zijn paspoort had afgenomen omdat verzoeker hem nog 200 euro verschuldigd was.

Hij verklaart dat hij het nodige deed om dit paspoort te verkrijgen; hij stelt dat de smokkelaar hem per fax een kopie toezond en voegt deze bij zijn verzoekschrift.

Betreffende de lange duur van de reis van Kosovo naar België, met name één maand en tien dagen, ontkent verzoeker niet dat dergelijke reis slechts een tweetal dagen duurt, maar stelt dat de langere duur te wijten is aan de smokkelaars die niet één à twee personen begeleiden, maar wachten tot ze een groep van twintig à dertig personen kunnen overbrengen.

Omtrent de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekers houding niet in overeenstemming is met zijn voorgehouden vrees, geeft verzoeker toe dat hij een maand wachtte vooraleer in België asiel aan te vragen. Hij verklaart dat hij eerst zekerheid wilde en een advocaat wilde raadplegen; verzoeker

dacht tevens dat een advocaat erin zou slagen om zijn dossier bij het Kosovaars gerecht los te krijgen. Dat zijn advocaat gedurende een maand geraadpleegd werd en dat deze gepoogd heeft om het dossier of documenten te verkrijgen, blijkt volgens verzoeker uit de brief van 21 december 2012 van zijn raadsman, gericht aan Eulex, én uit het antwoord van 16 januari 2013.

Verzoeker meent dat dergelijke handelwijze hem niet kan worden verweten.

De opmerking van de commissaris-generaal dat hij zijn vlucht had kunnen voorbereiden, doet volgens verzoeker niet ter zake, *“verzoeker had voldoende te doen in Kosovo. Zijnde de getuigenis voor Eulex, de verkoop van land, onderduiken en 8.000 euro samen scharrelen om de smokkelaar te betalen”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Dat hij in december 2007 na de drievoudige moord terugkeerde naar Kosovo vanuit Montenegro, doet volgens verzoeker evenmin afbreuk aan de waarachtigheid van zijn relaas.

Verzoeker stelt dat hij tweemaal geconvoceerd werd en de daders van de moordaanslag vervolgens gearresteerd werden en een gerechtelijk onderzoek tegen hen werd opgestart. Hij herhaalt tevens zijn gering vertrouwen in het Kosovaars gerecht en stelt dat hij zijn vriend N. B. een dienst wilde bewijzen door te getuigen in zijn zaak. Verzoeker laat tenslotte gelden dat zijn familie in Kosovo woonde en hij hen niet in de steek wilde laten.

De lacunes in zijn kennis aangaande de moord op N. B. en de heropening van de procedure door Eulex verklaart verzoeker door zijn terugtrekking uit het eerste arrest omdat hij geen vertrouwen had in procureur R. M..

Verzoeker verklaart dat hij bijgevolg niet geïnteresseerd was in de afwikkeling ervan, daar de ware verantwoordelijken voor de moord wel een hand boven het hoofd zouden gehouden worden. Verzoeker voegt eraan toe dat hij zweeg uit bezorgdheid om zijn veiligheid en die van zijn gezin.

Hij benadrukt dat zijn houding wel degelijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging: hij had geen vertrouwen in het gerecht, geloofde niet in hun bescherming en *“deed er daarom het zwijgen toe”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Verzoeker laat gelden dat hij bij heropening van de zaak door Eulex, zijnde vijf jaar later, meer vertrouwen had gekregen in deze organisatie en besloot zijn stilzwijgen te doorbreken ondanks het gevaar voor zichzelf en zijn familie; hij wou de waarheid vertellen en zwichtte niet voor de grote sommen geld die hem beloofd werden.

Verzoeker stelt dat ook deze houding niet inconsistent is met zijn vrees: *“in tegenstelling tot het Kosovaarse gerecht vertrouwde verzoeker Eulex wel, en woog zijn wens naar een rechtvaardig proces en een veroordeling van de moordenaars op tegen de risico's van te spreken”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Dat hij niet op de hoogte was van de afloop van de rechtszaak waarin hij wel getuigde, is volgens verzoeker te verklaren doordat hij na de getuigenis gedurende drie maanden is ondergedoken en daarop naar België is gevlucht. Gedurende de reis was hij bovendien niet in de mogelijkheid om het nieuws en het proces te volgen. Hij laat tevens gelden dat hij elke dag het avondnieuws volgde op Radio en Televisie Kosovo om op de hoogte te blijven van de situatie in Kosovo, doch sluit niet uit dat hij een en ander van het nieuws miste.

Betreffende het ongeloof dat de commissaris-generaal hecht aan het feit dat verzoeker zijn zoon ondanks de bedreigingen aan zijn adres, heeft achtergelaten, voert verzoeker aan dat hij uiteraard liever in de mogelijkheid was geweest om zijn hele gezin mee te nemen op zijn vlucht maar daar niet voldoende financiële middelen voor had. Hij wijst erop dat de kostprijs om één persoon uit het land te smokkelen 8000 euro bedraagt.

Bovendien hoopte hij dat wanneer hij Kosovo zou verlaten hebben, de problemen voor zijn gezin ook een einde zouden nemen. Hij herinnert hierbij aan de Kosovaarse gebruiken om vrouwen en kinderen niet te betrekken in een conflict tussen mannen en dat deze in beginsel ook niet verontrust worden bij afwezigheid van de man.

Aangaande de aanval van vier onbekende mannen en de miskraam van zijn vrouw dat daarop volgde, stelt verzoeker dat daaromtrent klacht werd neergelegd bij de politie en er een verdachte geïdentificeerd werd. Verzoeker erkent dat hij de politie niet vertrouwde doch geen andere keuze had.

Verzoeker verklaart dat het onmogelijk was om zijn familie op enige andere manier te beschermen. Hij herhaalt dat zijn partner nadien werd opgenomen in het ziekenhuis en een miskraam kreeg, wat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal staafde met een medisch attest.

Verzoeker verwijst wat betreft de geloofwaardigheid aangaande de bedreigingen verder naar wat hij in het eerste middel bij het element ‘gegronde vrees voor vervolging’ inriep.

Ook wat betreft het element in de beslissing “niet inroepen van nationale of internationale hulp of bescherming”, verwijst hij naar zijn uiteenzetting dienaangaande in zijn eerste middel.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “beginsel luidens welk elk administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij herhaalt vervolgens kort zijn asielrelaas.

Indien de Raad volgens verzoeker het politiek partijconflict niet van doorslaggevend belang zou vinden voor zijn vervolging en evenmin zou besluiten dat verzoeker niet vervolgd wordt wegens het behoren tot een bepaalde groep, meent verzoeker dat hem dan minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Hij laat gelden dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat hij niet is verhoord omtrent zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming. Hij merkt op dat dit strijdig is met een arrest van het hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11.

Hij voert nog aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

In hoofdorde vraagt verzoeker aan de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een oproepingsbrief van 12 juni 2012 van Eulex om te getuigen, een medisch getuigschrift van 4 maart 2013 inzake het miskraam, het Eulex pressrelease van 7 februari 2011 en van 23 november 2012, een kopie van zijn Kosovaars paspoort; de brief van 21 december 2012 van zijn advocaat aan Eulex, een beslissing van 16 januari 2013 van Eulex en de Subject Related Briefing Kosovo – Beschermingsmogelijkheden van 5 juni 2012.

Ter terechtzitting legt verzoeker zijn Kosovaars paspoort neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst is de Raad van mening dat de houding van verzoeker niet in overeenstemming is met de door hem voorgehouden vrees.

Verzoeker diende immers pas een maand na zijn aankomst in België een asielaanvraag in.

Als verklaring hiervoor geeft hij aan dat hij zich zekerder wilde opstellen zodat er hem niets zou overkomen in België. Daarom stelt hij heeft hij in eerst een advocaat geraadpleegd om bewijzen te kunnen verkrijgen (zie het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 13-15).

Deze uitleg wordt niet aanvaard gezien uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij hals overkop en dus geheel onvoorbereid, Kosovo diende te verlaten. Hij kreeg zijn oproepingsbrief op 12 juni 2012 en na zijn getuigenis op 13 juli 2012, bleef hij nog tot eind november 2012, i.e. ongeveer vijf maanden in Kosovo (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 14-16).

Verzoeker herhaalt dat hij eerst een advocaat wou raadplegen en bewijzen verzamelen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een brief van 21 december 2012 gericht aan EULEX en de beslissing van 16 januari 2013 van Eulex.

Dat hij zijn vlucht uit Kosovo had kunnen voorbereiden, doet volgens verzoeker niet ter zake, "*verzoeker had voldoende te doen in Kosovo. Zijnde de getuigenis voor EULEX, de verkoop van land, onderduiken en 8.000 euro samen scharrelen om de smokkelaar te betalen*" (zie het verzoekschrift, p. 11).

De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de vluchtelingenstatus en/of subsidiaire beschermingsstatus inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging (RvV, nr. 12544 van 13 juni 2008; RvV, nr. 5706 van 14 januari 2008; RvV, nr. 2465 van 10 oktober 2007).

Verzoekers uitleg dat hij eerst een advocaat wou consulteren en bewijzen verzamelen, doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien kon van de raadsman van verzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij zijn cliënt zou wijzen op het belang om onmiddellijk asiel aan te vragen.

De brief van zijn advocaat en de Eulex beslissing rechtvaardigen de laattijdigheid niet.

Voorts beweerde verzoeker een doelwit te zijn van de daders die zijn vriend N. B. in de nacht van 27 op 28 september 2007 hebben vermoord (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 8, 13; het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 9). Verzoeker stelde immers dat hij in deze zaak betrokken werd, omdat hij en N. hen nog geld schuldig waren. Op het moment van de moord bevond hij zich in Montenegro waar hij in de houtsector werkte, om de bedreigingen in Kosovo te vermijden. Het is dan ook erg opmerkelijk dat verzoeker, ondanks het feit dat hij meende een potentieel doelwit te zijn en hij meermaals verklaarde dat ze ook hem wilden laten verdwijnen, in december 2007 toch naar Kosovo terugkeerde (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 13; het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 6).

Verzoeker laat hiertegen gelden dat zijn terugkeer in december 2007 geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn asielrelaas, noch aan zijn verklaring dat hij doelwit is van de daders. Hij stelt dat de daders van de moordaanslag gearresteerd waren en een gerechtelijk onderzoek was gestart, dat hij aldus nog een gering vertrouwen had in het Kosovaars gerecht en wou getuigen in de zaak.

Verzoekers uitleg overtuigt niet.

Gelet op zijn gering vertrouwen in het Kosovaars gerecht, gelet op het feit dat zijn belagers nog niet definitief veroordeeld waren, gezien de banden van zijn belagers met een invloedrijk persoon, X. Z., en gelet op het feit dat ze er niet voor terugdeinsden om ook het vuur te openen op personen die niet bij het

conflict betrokken waren -waarbij U. B. en Su. B. vermoord werden, B. B. zwaar gewond werd en Sa. B. kon ontkomen- is het ongeloofwaardig dat verzoeker een dergelijk groot risico zou nemen om zich opnieuw bloot te stellen aan de bedreigingen van zijn belagers.

Daarnaast wijst de Raad op een aantal opmerkelijke lacunes in de kennis van verzoeker betreffende de juridische afhandeling van zijn zaak waarin hij naar zijn verklaring een van de protagonisten is.

Hij stelde immers dat hij zelf net als zijn vermoorde vriend, één van de voornaamste doelwitten was. In dit opzicht is het bevreemdend dat hij voor de eerste rechtszaak in het kader van de moord op N., niet eens werd opgeroepen en dat hij zelfs niet eens op de hoogte is over het tijdstip waarop het proces werd gevoerd. Zijn uitleg hiervoor, met name dat hij zich bewust afzijdig heeft gehouden omdat de procureur R. M. hem heeft bedreigd -verzoeker trok zich terug omdat de procureur corrupt is en zelf bij de zaak betrokken is; mede hierdoor werd de zaak overigens heropend-, wordt niet aanvaard.

Eenzijds omdat hij geen enkele objectieve aanwijzing geeft ter staving van zijn (blote) beschuldigingen aan het adres van M. en uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegde aan het administratief dossier, blijkt dat een lokale procureur het onderzoek tegen N. C., Af. D. en Ag. D. opnieuw geopend heeft voor de rechtbank en anderzijds omdat verzoeker beweerde dat hij een cruciale rol in deze zaak speelde. Er kan bijgevolg redelijkerwijs verwacht worden dat, zelfs al wenste verzoeker zich niet meer met het verloop van de juridische procedure te bemoeien, hij toch enige interesse zou opbrengen in de afloop van de procedure.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij zich heeft teruggetrokken omdat hij geen vertrouwen had in de procureur R. M.; verzoeker had geen vertrouwen in het gerecht en geloofde niet in bescherming. Vijf jaar later werd de zaak heropend door Eulex en werd verzoeker opgeroepen om te getuigen; in Eulex had verzoeker meer vertrouwen zodat zijn betrachting op een rechtvaardig proces en een veroordeling van de moordenaars opwoog tegen de risico's van zijn getuigenis.

Ook hier overtuigt verzoeker niet. Verzoeker beperkt zich met betrekking tot de eerste rechtszaak en zijn onwetendheid dienaangaande tot een herhaling van zijn eerdere verklaring wat geen dienstig verweer is om de motivering in de bestreden beslissing te doen weerleggen.

De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr. 1791 van 18 september 2007).

Dat verzoeker na zijn getuigenis is ondergedoken om vervolgens naar België te vluchten, volstaat niet als verklaring.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten (RvV; nr. 27.482 van 19 mei 2009); verzoeker had aldus minstens ernstige pogingen kunnen ondernemen om bijvoorbeeld via zijn familie of die van zijn overleden vriend N. B. meer informatie te bekomen over de procedure tegen zijn belagers.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker niettegenstaande hij opgeroepen werd om een getuigenverklaring af te leggen en werkelijk getuigd zou hebben, ook over de heropening van de juridische procedure door Eulex weinig informatie heeft.

Zo wist hij niet wie de procureur van de nieuwe rechtszaak was (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 12-14; het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 3-4, p. 15).

Intussen werd in deze heropende rechtszaak een vonnis geveld, zoals blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker was echter niet op de hoogte van de uitkomst van de rechtszaak. Hoewel hij beweerde dat hij door N. C. werd bedreigd met de dood van zijn zoon indien hij zou getuigen en dat hij omwille van zijn getuigenis Kosovo diende te verlaten, wist verzoeker niet dat er reeds een vonnis werd geveld en dat de verdachten in de zaak, werden vrijgesproken (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 7, 15 en 19).

Dat hij dit niet wist, hoewel hij naar eigen zeggen een van de belangrijkste doelwitten in deze zaak was en hoewel hij in deze zaak getuigd zou hebben, is geenszins in overeenstemming te brengen is met zijn voorgehouden vrees. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat hij over het verloop van beide rechtszaken slechts weinig relevante informatie verstreekte en dat hij zelfs niet eens wist dat er in de laatste rechtszaak een vonnis geveld was, ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij één van de belangrijkste

betrokkenen in deze zaak is. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij omwille van het feit dat hij één van de belangrijkste betrokkenen is en omwille van zijn getuigenis in deze zaak geïmponeerd wordt, op losse schroeven te staan.

Dat hij niet op de hoogte was van de uitkomst van deze rechtszaak, is volgens verzoeker te verklaren doordat hij na de getuigenis van 13 juli 2012 tot aan zijn vertrek eind november 2012, ondergedoken was en gedurende zijn reis niet in de mogelijkheid was om het nieuws en het proces te volgen. Hij laat gelden dat hij elke dag het avondnieuws volgde op Radio en Televisie Kosovo om op de hoogte te blijven van de situatie in Kosovo, doch sluit niet uit dat hij af en toe wat nieuwsberichten miste.

De Raad stelt vast dat deze uitleg niet samengaat met de uitreisstempels in zijn paspoort. Het blijkt dat in dit paspoort (zie p. 8) op 25 oktober 2012 een uitreisstempel aangebracht werd. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij na zijn getuigenverklaring ondergedoken leefde in Kosovo.

Bovendien mag van een asielzoeker belangstelling voor zijn zaak verwacht worden, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven.

Verzoeker verklaarde voor Eulex te hebben getuigd. In casu merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijsstuk heeft afgeleverd waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk heeft gedaan. Het door verzoeker neergelegde document van Eulex waaruit blijkt dat getuigen geen inzage hebben in het dossier, geeft geen uitsluitel of verzoeker effectief als getuige opgetreden is. Uit dit document blijkt louter dat verzoeker als getuige werd opgeroepen in de rechtszaak tegen N. C. e.a.

Zijn mededeling dat hij elke dag het nieuws volgde op de zender RTK getuigt niet van een ernstige poging om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn vrees voor vervolging.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen geuit tegen verzoekers familieleden, blijkt tevens uit volgende elementen.

Zo is het bevreemdend dat ondanks de bedreigingen die ten aanzien van zijn zoon werden geuit, verzoeker ervoor koos om hem in Kosovo achter te laten.

Zijn uitleg hiervoor, met name dat hij dacht dat als hij zou vertrekken zijn familie met rust zou worden gelaten, houdt geen steek, gelet op de expliciete doodsbedreigingen aan het adres van zijn zoon (zie het verhoorverslag van 18 februari 2013, p. 18-19; het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 14).

Wat betreft het door verzoeker aangehaalde incident dat een tiental dagen vóór zijn tweede verhoor van 11 maart 2013 op het Commissariaat-generaal plaatsgevonden zou hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiervan geen enkel overtuigend bewijs heeft neergelegd. Nochtans beweerde hij dat de politie verschillende onderzoeksdaden heeft gesteld en dat de hoofdverdachte voortvluchtig is. Het feit dat verzoekers echtgenote een miskraam kreeg en hiervoor in het ziekenhuis werd opgenomen, waarvoor hij een medisch attest indiende op het Commissariaat-generaal, is geenszins een afdoende bewijs voor het door hem aangehaalde incident met de vier belagers, aangezien in dit attest niets over de oorzaak van het miskraam verteld wordt.

Gezien dit incident zou gebeurd zijn in het kader van de bedreigingen aan zijn adres in verband met van zijn getuigenis (zie het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 10), wordt tevens de geloofwaardigheid ondermijnd van deze bedreigingen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor problemen geen of niet voldoende beroep kon doen op de bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker nooit persoonlijk klacht heeft neergelegd toen hij werd bedreigd. Evenmin heeft hij stappen ondernomen toen zijn zoon werd bedreigd.

Zijn verklaring hiervoor is dat de politie corrupt is en betrokken is bij de zaak (zie het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 8, 9) vormt geen afdoende uitleg voor zijn nalatigheid.

Uit zijn verklaringen blijkt immers tevens dat de politie naar aanleiding van de klacht van zijn familie -een tiental dagen voor zijn tweede verhoor op 11 maart 2013 op het Commissariaat-generaal- tegen de onbekende belagers wel degelijk heeft opgetreden. Er werd een proces-verbaal opgemaakt en de politie heeft verschillende onderzoeksdaden gesteld om de daders te achterhalen.

Hoewel er uiteindelijk nog geen personen werden gearresteerd, werd er wel een hoofdverdachte, die voortvluchtig is, geïdentificeerd (zie het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 10-13).

Voorts blijkt uit de informatie die door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven -zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal-, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier tevens blijkt, dat de Kosovaarse autoriteit wel degelijk optreedt tegen de groep rond X. Z., waarvan verzoeker beweert dat deze hem bedreigt. X. Z., inmiddels ex-burgemeester van Kaçanik en voortvluchtig, werd in een zaak los van verzoekers problemen immers veroordeeld tot een celstraf van drie jaar.

Waar verzoeker nu kritiek uit op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo door enkele zinsneden aan te halen uit de informatie die door het Commissariaat-generaal aan het administratieve dossier is toegevoegd ("Subject Related Briefing Kosovo – beschermingsmogelijkheden" van 5 juni 2012) in een poging de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie te ontkrachten, slaagt hij er niet in de gefundeerde juistheid van deze informatie te weerleggen.

Uit die informatie blijkt immers dat zowel lokale als internationale autoriteiten in Kosovo in staat zijn effectieve bescherming te bieden. Het is echter aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van de algemene situatie weergegeven door de commissaris-generaal, tenzij hij natuurlijk aantoont dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt om zich een beeld te vormen van de algemene toestand in Kosovo, onjuist is. Verzoeker maakt dit *in casu* echter niet aannemelijk.

Zijn bewering dat de corruptie in zijn zaak blijkt uit de beslissing van Eulex om de zaak te heropenen met een andere procureur dan R. M., alsook uit de veroordeling van toenmalig burgemeester X. Z. tot drie jaar gevangenisstraf, mist elke overtuigingskracht. Hieruit blijkt immers enkel dat in zijn land van herkomst wel degelijk wordt opgetreden tegen corruptie en hij aldus bij de nationale en internationale autoriteiten in zijn land van herkomst terecht kan voor bescherming.

Waar hij stelt dat het voor hem onmogelijk was om beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten of politiediensten omdat het conflict met de familie K. zich had uitgebreid tot de groep van voormalig burgemeester X. Z. en ook politieagenten tot deze groep behoorden, zoals B. H. en S. Q.; dat de oorsprong van de escalatie van het conflict, een partijconflict is tussen de AAK en de PDK en er een politieke inmenging in het politiekorps bestaat en dat de doorbraak voor zijn wantrouwen voor het Kosovaarse gerecht werd gevormd door de reactie van de procureur van de Special Prosecutors Office Kosovo, R. M., die hem belachelijk maakte en waarschuwde/bedreigde om zich niet in de nesten te werken, repliceert de Raad dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij in gebreke blijft.

Dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in Kosovo voor hem onvoldoende beschermingsmogelijkheden zijn, blijkt tevens uit andere verklaringen.

Het blijkt dat (zie het verhoorverslag van 11 maart 2013, p. 16, 17) Eulex hem immers naar aanleiding van zijn getuigenverklaring getuigenbescherming voorstelde maat dat hij dit afsloeg omdat het mandaat van Eulex in 2014 afloopt.

Deze uitleg voor zijn weigering wordt niet aanvaard. Dat verzoeker de voorgestelde bescherming afsloeg ondanks de voorgehouden bedreigingen aan zijn adres en aan dit van zijn zoon, desondanks nog ettelijke maanden in Kosovo verbleef, mist immers elke overtuigingskracht.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat Eulex hem getuigenbescherming aanbood voor zijn getuigenis op 12 juli 2012. Hij herhaalt zijn eerdere verklaring dat hij onvoldoende vertrouwen in dit getuigenbeschermingsprogramma had en wist dat het mandaat van Eulex -en bijgevolg ook de bescherming- beperkt was tot 2014. Vervolgens verwijst hij nog naar informatie uit de Subject Related Briefing, waarin staat dat, volgens Amnesty International, Eulex er nog niet in geslaagd is om doeltreffende bescherming aan getuigen te bieden; dat Eulex op 23 mei 2012 aankondigde dat het zijn aanwezigheid vanaf 15 juni 2012 aanzienlijk zal verminderen en dat alles in de strategie van Eulex past om Kosovo in 2015 te verlaten.

De Raad merkt echter op dat verzoeker erkent dat in zijn specifiek geval getuigenbescherming werd aangeboden.

De vermelding in de Subject Related Briefing dat Amnesty in het algemeen aanklaagt dat er onvoldoende doeltreffende bescherming wordt geboden aan getuigen, doet hieraan geen afbreuk.

Betreffende het beperkte mandaat van Eulex, dient genuanceerd dat de informatie uit het administratief dossier vermeldt dat de afslankingen vanaf 15 juni 2012 vooral zullen genomen worden op het gebied van de politie en de douane; op het gebied van justitie zouden er geen afslankingen volgen.

Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij niet kon rekenen op een effectieve bescherming door Eulex. De Raad blijft aldus bij zijn oordeel dat het niet aanvaard is van bescherming door Eulex ondanks de bedreigingen aan het adres van verzoeker en diens zoon en ondanks dat verzoeker na zijn 'getuigenverklaring' nog ettelijke maanden in Kosovo verbleef, overtuigingskracht mist.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook geenszins een onwil of de onmacht van de zijde van de nationale en internationale autoriteiten in Kosovo om verzoeker bescherming te bieden.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De oproepingsbrief van 12 juni 2012 waaruit blijkt dat verzoeker op 13 juli 2012 werd opgeroepen als getuige in de zaak tegen N. C. e.a., de brief van 21 december 2012 van zijn advocaat in België gericht aan Eulex en het antwoord van Eulex van 16 januari 2012 waaruit blijkt dat verzoeker als getuige werd opgeroepen op 13 juli 2012 en dat de Kosovaarse wet bepaalt dat getuigen in een zaak geen bewijzen kunnen inkijken noch verkrijgen, kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Het feit dat verzoeker op 13 juli 2012 als getuige werd opgeroepen bij de rechtbank van Prishtinë in de zaak tegen N. C. e.a., wordt immers niet door de Raad in twijfel getrokken.

Echter, noch uit de oproepingsbrief noch uit het antwoord van Eulex kan besloten worden dat verzoeker effectief als getuige is opgetreden. Zelfs indien hij in het kader van de procedure tegen N. C. e.a. een getuigenis heeft afgelegd, blijkt hieruit nog niet dat verzoeker slachtoffer werd van vervolging door de personen tegen wie hij getuigde.

Het feit dat zijn vrouw ten gevolge van een miskraam had en hiervoor van 4 maart tot 7 maart 2013 in het ziekenhuis werd opgenomen -wat door verzoeker gestaafd wordt aan de hand van een medisch attest van 4 maart 2013- wordt hier niet in vraag gesteld.

Een medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vrouw van verzoeker een miskraam opliep. De arts doet enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt.

Derhalve slaagt verzoeker er niet in het verband aan te tonen tussen de miskraam van zijn vrouw en de door hem aangehaalde vervolgingsproblemen.

Het Eulex pressrelease van respectievelijk 7 februari 2011 en 23 november 2012 hebben betrekking op de drievoudige moordzaak. Nergens uit deze informatie blijkt dat verzoeker eveneens door de veroordeelden (B. H. en S. Q.) noch door de vrijgesprokenen (N. Af. en Ag. D. en Ag. K.) werd geïdentificeerd.

Ook zijn Kosovaars paspoort -waarvan verzoeker een kopie bij het verzoekschrift voegde en het origineel ter zitting neerlegde- doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Zijn nationaliteit en identiteit worden immers niet betwist.

De Raad stelde bovendien reeds vast dat verzoekers verklaring dat hij na de getuigenis van 13 juli 2012 tot aan zijn vertrek eind november 2012, ondergedoken was, niet te verzoenen valt met de uitreisstempels in dit paspoort wat de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet ten goede komt.

In zoverre verzoeker de "Subject Related Briefing Kosovo – Beschermingsmogelijkheden" van 5 juni 2012 aanhaalt om aan te tonen dat hij geen beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst kon inroepen, wijst de Raad op de reeds gemaakte vaststellingen in dit verband.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Inzake de subsidiaire bescherming werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en tenslotte schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend; hij voert aan dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt, zijnde een aanslag op zijn leven, en dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen wegens de grote corruptie die er heerst en wegens de politieke en criminele macht van zijn tegenstanders.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Waar verzoeker stelt dat hij niet gehoord is geweest omtrent zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming en verder opmerkt dat dit in strijd is met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie dd. 22 november 2012 in de zaak C-277/11 "M.M. tegen Minister for Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General", antwoordt verweerder dat het voornoemde arrest (dat niet is toegevoegd bij voorliggend verzoekschrift) van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet van toepassing is, nu dat deze zaak betrekking heeft op Ierland, waar in tegenstelling tot België twee afzonderlijke procedures van toepassing zijn, enerzijds voor de bepalingen inzake de vluchtelingenstatus en anderzijds voor de bepalingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielaanvraag wordt daarentegen behandeld in België waar in één procedure twee vormen van internationale bescherming worden behandeld, namelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De Raad stelt vast dat uit de beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de zijn beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de niet afdoende getoetst wordt of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bestaat.

In casu slaagt verzoeker er bijgevolg niet om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel, i.e. een persoonlijk, voorzienbaar en actueel, risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker beroept zich immers voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, terwijl voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoekers relaas werd ongeloofwaardig bevonden.

Bijgevolg kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn asielrelaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen andere elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij in aanmerking moet komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig voormeld artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormeldewet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE